

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 210/2025
20.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца Стамбене заједнице у Улици ... број ..., као правног следбеника Скупштине станара стамбене зграде у Улици ... број ..., чији је заступник АА, а пуномоћник Златан Максимовић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Никола Дмитрић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Крагујевцу и Апелационог суда у Крагујевцу, у седници одржаној 20.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о изјављеној жалби тужица против пресуде Основног суда у Крагујевцу П 3266/22 од 05.10.2023. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Крагујевцу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 3266/22 од 05.10.2023. године, ставом првим изреке одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да на име испуњења уговорних обавеза у стамбеној згради у Улици .., број ... у ... изграђеној на кп бр. .../... уписаној у лист непокретности број ... КО ..., угради и монтира електрични путнички лифт носивости до 630 кг, са бројем станица 7 и брзином 1м/с који би се кретао од приземља до последњег етажа. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да на име испуњења уговорних обавеза на стамбеној згради у Улици ... број ... у ... изграђеној на кп број .../..., уписаној у листу непокретности број ... КО ... постави улазна врата са електроприхватником и пусти у рад систем интерфона у згради. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да на стамбеној згради у Улици ... број ... у ... изграђеној на кп бр. .../... уписаној у лн број ... КО ..., угради видео надзор улаза зграде и повеже камере за надзор са постојећим системом кабловске телевизије. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.400,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио жалбу, па је предмет достављен Вишем суду у Крагујевцу, који се решењем Гж 718/24 од 21.01.2025. године, огласио

стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужиоца изјављеној против првостепене пресуде, а списе предмета доставио Апелационом суду у Крагујевцу, као стварно надлежном суду.

Апелациони суд у Крагујевцу није прихватио своју стварну надлежност, па је предмет доставио Врховном суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова, Врховни суд је нашао да је за одлучивање о жалби против пресуде Основног суда у Крагујевцу П 3266/22 од 05.10.2023. године, стварно надлежан Виши суд у Крагујевцу.

Одредбом члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалби на одлуке основних судова и то на решења донета у грађанскоправном спору, на пресуду у спору мале вредности, на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења и на решења донета у ванпарничном поступку, док апелациони суд, применом члана 26. став 1. тачка 3. истог Закона, одлучује о жалби на пресуду основног суда у грађанскоправном спору, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да су спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према ставу 4. истог члана као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.). Одредбом члана 469. Закона о парничном поступку, одређено је да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Побијаном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио испуњење уговорне обавезе извршења радова на стамбеној згради у Улици 1. маја број 5, у Крагујевцу предвиђених уговором који је закључен између правног претходника тужиоца и предузетничке радње, чији је власник била тужена.

С тим у вези у конкретном случају се не ради о спору у вези са стварним правима на непокретности, већ о спору у коме се тужбеним захтевом тражи чинидба која се односи на извршење уговорених радова на предметној стамбеној згради тј. испуњење уговорне обавезе. У таквим ситуацијама је меродавна вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби. Како је тужилац као вредност предмета спора у тужби означио износ од 10.000,00 динара, то је пресудом донетом у овом спору одлучено у спору мале вредности, па је на основу члана 25. став 2. тачка 3 Закона о уређењу судова за одлучивање о жалби тужиоца на првостепену пресуду стварно надлежан Виши суд у Крагујевцу, у складу са одредбом члана 4. став 1. тачка 7. Закон о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС“, број 101/13).

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**